

Vastarannan odottaja

KAHDEN KUUKAUDEN odotuksen jälkeen puhelin soi. Olin juuri aloittanut työt kesäloman päätyttyä enkä voinut vastata. Tauolla ryntäsin soittamaan. Heti puhelun alussa tajusin, että tämä ei ole meidän lapsemme. Kun sain lapsen kuvan, katselin tätä suloista pienokaista muutamia kertoja ja itkin päivän tai kaksi. Sitten kaivelin järjen hippujani ja tajusin, ettei minulla ole mitään syytä surra. Tuo lapsi ei ollut minun, vaan yksi niistä monista reppanoista, jotka elävät lastenkodeissa heille tuttua elämää. He eivät ehkä osaa kaivata äitiä, joka on varmaan vain sama muiden joukossa. Eikä tuo lapsi tiennyt minun olemassaolostani mitään. Päätös olla lähtemättä katsomismatkalle tuntui raa'alta mutta oikealta. Sääli olisi ollut väärä lähtökohta yhteiselle elämälle.

Ensimmäisestä esityksestä on pian kolme kuukautta ja uutta ollaan kuulemma valmistelemassa. Odotan jälleen kärsimättömänä, toisaalta kauhulla, sitä suurta soittoa. En ole ainoa, jonka mielessä odotus kum-

mittelee. Poikanikin heräsi yhtenä yönä ja kysyi: "Olenko minä isovelji?" Toivon niin kovasti, että kuulisin ensimmäiset tiedot hänen pikkusisaruksestaan. Vihko, joka on kulkenut laukussani jo viitisen kuukautta, on aivan kulunut ja ruttuinen. Ensimmäinen sivu on repäistänyt pois elokuussa, mutta toinen sivu odottaa merkintöjä omasta murustani.

MUUTAMAN KUUKAUDEN sisällä on tuntunut usein siltä, että koko maailma on meitä vastaan. Pelkään avata Hesarin, ja jos näen sanan Venäjä, kauhu hiipii mieleeni. Olen jo varmaankin palvelunantajan "hankala asiakas"-listalla monine kysymyksineni. Venäjän muuttunut perhelaki on tuonut mutkia matkaan: uusittavia papereita ja epätie-toisuutta. Venäjän lapsiasiainvaltuutetun kirjoitukset kansainvälisen adoption loppumisesta ja tieto siitä, että lapsia ei enää luovuteta maihin, jotka hyväksyvät homo-avioliitot, eivät ole meitä vielä kaata-

neet, mutta verenpainetta kyllä nostaneet. Kansalaisaloite tasa-arvoisten avioliittojen puolesta on menossa eduskuntaan. Uskomatonta, että meidän lapsensaantimme on kiinni siitä, saako joku toinen ihminen virallisesti rakastaa ihmistä, joka rakkaimmalta tuntuu.

MUTKAISISTA VAIHEISTA huolimatta odotus tuntuu tällä hetkellä hyvinkin toiveikkaalta. Lapsiesitys on tuloillaan, ystäväparimme etenee pian oikeusvaiheeseen, toistaiseksi kaikki tuntuu siis pyörivän. Monta askelta on kuitenkin vielä edessä. On kestettävä taustalla jyskyttävä epävarmuus ja tiedän, että pelko hälvenee vasta, kun Allegro kiittää yli rajan tuoden meidät onnesta ymmyrkäisinä harjoittelemaan elämää nelihenkenä perheenä. Voi kun saisin jo sanoa ilman ehtoja esikoiselleni: "Kyllä, nyt sinä olet isovelji."

Mimu

